

Heid Cat zondag 9

De catechismus belijdt 1 dat God mijn Vader is

2 hoe God mijn Vader is

Gemeente,

We doen sommige dingen wel eens gedachteloos. Ook in de kerk. We horen de groet aan: "Genade zij u en vrede...." terwijl we heel niet beseffen wat een wonder dat is om zo begroet te worden. We horen de wet aan en schrikken even op als het orgel inzet. Dat kan ook de belijdenis van het geloof gelden. Van elke zondagavond. Ik geloof in God de Vader, de Almachtige. Want dat wat belijden we dan? Ja, dat God de Vader is en dat Hij almachtig is. Nee. Ik geloof niet dát, maar ik geloof in. Dwz.: ik geloof dat God ook mijn Vader is. Dat ik dus Zijn kind ben, en erfgenaam van het eeuwige leven, dat de erfenis voor mij is. Maar beleven we dat altijd elke zondagavond? Vragen we ons af: is dat zo, kan ik dat belijden?

Want hoe weet ik dat? Hoe weet ik dat ik Zijn kind ben, dat God ook mijn Vader is? Wanneer is dat zo?

1 dat God mijn Vader is

Er is een oud kinderversje: kinderen van één Vader zijn wij allemaal. Allemaal, ieder mens. Maar ook dmv kinderversjes kunnen dwalingen in het hart gezongen worden. Want dat is niet zo. Ja, God heeft ieder mens geschapen, geformeerd, met zorg en teerheid. Maar dat is wat anders dan dat God de Vader van ieder mens is. Dat leert de Bijbel niet.

Je zou ook kunnen denken: als ik zie hoe goed het gaat in mijn leven. Hoeveel ik krijg, hoe goed er voor me gezorgd word. Hoe vaak mijn gebeden verhoord worden. Ja, dan moet ik haast wel geloven dat ik kind ben en dat God mijn Vader is. Dan maak ik me echt geen zorgen. Maar dat is ook niet waar. Dat het heel goed gaat met me en ik zovaak wonderlijk verzorgd word, is geen bewijs dat God mijn Vader is. Trouwens, dat zo ook een heel wankel fundament zijn. Want als er dan morgen iets ergs gebeurd, dan durf ik het niet meer te geloven. En mensen die doorlopend tegenslag hebben die zouden dus nooit een kind van God kunnen zijn.

Dus zo niet. God is niet vanzelfsprekend onze Vader omdat we mens zijn of omdat het allemaal zo wonderlijk voorspoedig gaat en meezit. Ik zou me bedriegen als ik me daarom een kind van God voel of

denk te zijn. En wie zal zeggen hoevelen er zich zo bedriegen en hoe graag een mens het zo wil geloven?

Maar er is ook een andere kant. Wanneer ben ik kind van God? Van wie is God de Vader? Ja, dat geldt er maar enkelen. Dat geldt alleen de hoogste klas van de leerschool van God genade. Als je zo ver bent en zo lang onderwezen bent, dan komt er een moment dat je God je leert: je bent Mijn kind, Ik ben je Vader. Maar vele gelovigen, de meeste gelovigen, die komen zover niet. Dus: het kindschap is voor verst gevorderden in de leerschool van genade. Dus dat geldt maar enkelen in de gemeente.

En God wordt tekort gedaan. Hij krijgt niet de eer die Zijn goedheid waard is. En gelovigen moeten de troost ontberen die God geven wil en worden heen en weer geslingerd en wankelmoedig gehouden. Wie zal zeggen hoevelen zo troosteloos gebleven zijn en moedeloos en onzeker? En hebben geleefd met de gedachte: al weet ik dan niet of God mijn Vader is, misschien kan ik toch wel zalig worden, ook al is God niet mijn Vader, of weet ik dat in elk geval niet.

Dus zo ook niet. Calvijn zegt bijv.: slechts diegene is waarlijk gelovig die er vast van overtuigd is dat God hem een genadig en goedgunstige Vader is. Maar hoe zit dat dan? Hoe weet ik het dan wel op goede gronden?

Daarvoor is het volgende voorbeeld nog steeds treffend. Een rechter in Amerika heeft een verdachte te veroordelen die heel wat op zijn geweten heeft. Een zwerver die van roofmoord is beschuldigt. En de wetten van die staat geven duidelijk aan: de doodstraf. De bewijzen zijn sluitend en onweerlegbaar. Geen advocaat kan die ontzenuwen. Het kan maar één kant op gaan: doodvonnis. Dan doet de rechter iets onvoorstelbaars: hij roept zijn eigen zoon en zegt: ik ben overeengekomen met zijn zoon dat hij het doodvonnis zal ondergaan voor u. U bent vrijgesproken. Onvoorstelbaar natuurlijk. Die man mag vrijuit, een nieuw leven beginnen. Maar dan zegt de rechter: daarbij besluit ik u op te nemen in mijn gezin. U mag de plaats van mijn zoon innemen in huis, aan tafel, in mijn testament, in alles. Nee, nee, dat hoeft niet, dat wil ik niet, laat mij maar gaan. Nee, zegt de rechter: het zit aan elkaar vast. Allebei en anders geen van beiden. Ik spreek u vrij en neem u aan tot mijn kind. Zo goed ben ik, zo graag wil ik u weldoen.

Dat is het. Twee in één. Omdat Ik, zegt God, zo goed ben. Daar staan we als verdachten. Voor de hoogste rechtbank. Ja, eens staan we daar, maar de Heilige Geest zorgt dat je er je nu al voelt staan. Aangeklaagd van majesteitsschennis. Roof van Gods eer. Moord op mijn naasten in gedachten en bedoelingen. En de aanklachten kloppen. Geen

verzachtende omstandigheden aan te voeren. Zo Gij in het recht zult treden en gadeslaan onze ongerechtigheden wie zal bestaan? Doodvonnis. Wij hebben God op het hoogst misdaan. Maar het Evangelie zegt: hier is Mijn Zoon. Ik heb met Hem overlegd dat Hij de dood ingaat en de straf draagt. Dat er in Zijn bloed verzoening is en vrijspraak is. O, vertrouw u toe aan Hem. Laat Hem uw schuld dragen en u vrijspraak bereiden. Dat is onvoorstelbaar, maar het evangelie zegt het! En zegt God, Ik ben zo goed, Ik wil zondaren zo weldoen, Ik neem u ook aan tot Mijn kind. In Mijn gezin, onder Mijn zorg, in Mijn testament. Ja maar HEERE, als U me wegstuurt en vrijspreekt, is dat al zo groot, dat ik niet naar de hel hoef is al zo heerlijk. Weet ik, maar Ik doe het allebei. Ik spreek vrij om Christus wil én Ik neem u aan tot kind. Het is allebei of geen van beiden. Maar wie Ik vrijspreek in Christus, neem Ik ook aan tot Mijn kind. Omdat Ik dat wil en omdat Ik dat in Mijn hart heb. En: dan leg Ik in je hart dat je Mij vrezen zult. Mij zult liefhebben en aan Mij zult onderwerpen. Dan geef Ik je niet alleen de status, de positie van een kind, maar ook het hart van een kind. Dat zijn Vader geen verdriet meer wil doen en dat geen kwaad van zijn Vader wil denken

Zo is God! Zo God, zo onvoorstelbaar goed. Ieder die tot Christus komt om vrijspraak van zijn zonden, die ontvangt die vrijspraak én het kindschap bovendien. Omdat God zo goed is. Want zegt Johannes 1:12 zovelen Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te zijn. En zegt I Johannes 3:1 Ziet welk een liefde de Vader ons gegeven heeft dat wij kinderen Gods genoemd worden. En zegt Efeze 1:5 God heeft ons tevoren verordeneerd tot aanneming tot kinderen. En zegt Galaten 4:5 Jezus is gekomen opdat Hij hen die onder de wet waren, verlossen zou én opdat wij de aanneming tot kinderen zouden verkrijgen. God verbindt het aan elkaar. Komen tot Christus geeft én verlossing én de aanneming tot kinderen.

Echt, zo goed ben Ik, zegt God. En nu naar twee kanten toe: dat is zo'n wonder! Dat is om Christus wil. Als je dat gewoon vindt..... Dat is terwijl ik had verdiend veroordeeld te worden, dat is terwijl het al een wonder geweest zou zijn als God had gezegd: Ik spreek je vrij en nou maken dat je weggkomt. Maar nu ook: kind. Als je dat gewoon vindt..... Kind van de Vader, is zo groot, is zo'n wonder. En dat geeft een kinderhart dat verlangt naar van gehoorzaamheid en vertrouwen.

Aan de andere kant: om Christus wil neemt God aan tot kind. Schuldigen die tot Christus komen gevluht. Deze allemaal. Hij doet niet minder. En hoe zou u het vinden als uw kind, misschien hebt u een aangenomen kind, dat past nog beter in het beeld, maar als dat kind u altijd zou spreken met: 'meneer'. Meneer, maar ik ben toch je vader? Meneer dat zeg je tegen een vreemde op straat, maar zo ben ik toch

niet voor je? Als je dan altijd zegt: God, en nooit: Vader? Doe je daar God dan ook geen verdriet mee?

En is daarvoor niet juist het Heilig Avondmaal ingesteld? Je komt gevluucht tot Christus, het leven zoekend buiten jezelf in Hem. En je ontvangt een plaats aan tafel. God is Vader, Die je verzorgt en voedt en laat proeven van de erfenis. O, Vader, mijn Vader, Abba, Vader.

2 hoe God mijn Vader is

Hoe is God Vader? Laten we daar eens op letten in de Bijbel. Hoe God Vader is. En dat is dan een enorme roeping voor alle vaders om zó vader te zijn. Om in onze manier van omgaan met onze kinderen te weerspiegelen hoe God Vader is. Opdat onze kinderen geen verwrongen vaderbeeld krijgen. Geen onherkenbaar vaderbeeld. Hoe is God Vader?

Vader. Zoals een vader zijn moet is Hij.

Psalm 103:13 zegt: gelijk zich een vader ontfermt over Zijn kinderen.

Ontfermt: medelijden heeft als zijn kind pijn heeft of alles mislukt is. En zo graag helpt. Zo graag iets wil doen. Zo graag ernaar toe wil. Zo ontfermt God Zich als Zijn kind pijn heeft.

Maleachi 3:17 Ik zal hen verschonen, sparen, zoals een vader zijn zoon spaart. Vader spaart Zijn kinderen graag voor erge dingen. Liever neem je zelf dan wat op je, dan dat je je kind zijt lijden en ten ondergaan. Dan neemt Vader het Zelf wel op Zich en legt het op Zijn eigen eniggeboren Zoon. Hij laat ze niet verloren gaan, hun geloof niet bezwijken.

Mattheus 7:11 zegt indien dan gij die boos zijt weet uw kinderen goede gaven te gaven hoeveel temer zal de hemelse Vader goede gaven geven degenen die Hem bidden. Goede gaven geven, vader zorgt graag voor zijn kinderen. Maakt zijn kinderen graag blij. In zekere zin leeft en werkt een vader daarvoor. Zo graag geeft God Zijn kinderen goede gaven. Ja allerliefst geeft Hij Zijn Heilige Geest. Dat maakt Zijn kinderen echt gelukkig en blij.

Mattheus 6:30 zegt dat uw hemelse Vader weet dat gij al deze dingen behoeft. Ja, een vader kent zijn kind wel. Weet dat elk van zijn kinderen anders is en dingen anders beleeft. Vader kent zijn kinderen en weet wat elk nodig heeft. God de Vader kent Zijn kinderen, weet van Zijn maaksel is te wachten en hoe elk van Zijn kinderen iets ervaart en aanvoelt.

Dat vat de catechismus samen door te zeggen: dat ik alzo vertrouw dat Hij mij alle nooddrift naar lichaam en ziel verzorgen zal. Alles wat ik nodig heb, zal Hij mij geven. Geven, verzorgen, dat klinkt mooi. Verzorgen. God strooit niet wat rond, maar verzorgt. Zoals een verpleegster een zieke verzorgt en het drinken voorzichtig naar de mond brengt. Verzorgen: teerheid en liefde klinkt daarin. Hij verzorgt mijn

lichaam zo, dat het niet te zwaar voor mij wordt. Hij verzorgt mijn ziel zo, dat mijn geloof kan dragen wat mijn lichaam wordt opgelegd. Met alle het nodige, nodig waarvoor? Om lang en gelukkig te leven? Nee, dat zou niet wijs zijn. Om in geloof dichter bij God te komen? Ja, ook, maar niet als hoogste doel. Hoogste doel is: opdat God in mijn leven eer zal ontvangen. Opdat Gods eer en genade zal schitteren in mijn leven.

Daarvoor verzorgt Hij mij. Ik wil zo vaak weer voor mijn gemak gaan, en niet op Zijn eer me richten. Maar dan brengt Vader mij weer bij Zijn Zoon. Om wiens wil ik kind mag zijn. En dan zeg ik weer: Vader, als het tot Uw eer is, is het goed, altijd. U kunt nooit meer van mij vragen dan U mij gegeven hebt.

Er hoort nog iets bij dat Vader zijn van God voor Zijn kinderen. Hebreëen 12 zegt dat Vader zijn kinderen kastijdt, maar tot ons nut opdat wij Zijn heiligheid zouden deelachtig worden. Vader kastijdt ook wel eens. Liefst met woorden. Je kunt niet alles goed vinden wat je kind vraagt en wilt. Soms moet je echt tegenhouden, vastgrijpen: niet doen! Want je kind zou zo de weg oversteken. Voor zijn bestwil kastijdt je. God kastijdt, Hij vermaant, Hij tuchtigt, Hij moet pijn doen, maar altijd tot ons nut. Dat doet Hij met woorden, maar ook wel met daden. Hij keert het ten beste. Thomas Boston schreef daar een boekje over: het kromme in het levenslot. En hij wist waar hij over schreef. 6 van hun kinderen stierven en moesten zij naar het graf brengen. Hij was getrouwd maar zijn vrouw zat na deze gebeurtenissen meestentijds in een soort isoleercel vanwege hevige depressieve aandoeningen. Maar hij schrijft van het nut van wat God toeschikt omdat alle lijden niet zomaar komt, maar in Zijn Vaderlijke zorg.

God kan het beschikken om onszelf of een ander door te leren dat wij kwetsbaar zijn. Of dat er meer is in het leven dan gezondheid en kracht. Of om ons aan te moedigen om op Hem te zien. Of om onze godsvrucht te verdiepen. Of om ons medelijden met anderen te leren voor de toekomst. Of om ons voor zonden te bewaren waarin wij anders terechtgekomen zouden zijn. Of om ons te leren dat er meer is dan dit tijdelijke leven. Of om onze aandacht te richten op eeuwigheid. Of om nog iets anders. Wij mogen dan wel bidden en vertrouwen: Heere, wilt U mij leren wat U mij wilt leren? En wat satan doet om ons geloof te laten breken, laat God dienen om ons geloof te versterken en te louteren. Ten beste keren. Dat kan Hij!

Zo komt Hij tot ons in Zijn verbond, verzegelt in de doop. Zo wil Hij onze God zijn. Zo dingt Hij in Christus naar ons leven. Van elk verbondskind, van ieder van ons. Laat Mij zo je leven verzorgen en kastijden. Want als ik dat niet doe: Ik kastijd je niet, Ik zet je niet stil, Ik laat je gaan zonder met woorden of daden je terug te houden op Mijn

tijd, dan gaat het echt verkeerd. Dan leef je zo je verderf tegemoet. Dan zegt I Petrus 4. Al God Zijn kinderen zo kastijdt in dit leven. Hoe zal Hij dan Zijn vijanden straffen na dit leven?

En als deze God om Jezus Christus wil mijn Vader is, dan mag ik vertrouwen. Alleen even goed lezen: op Wie ik alzo vertrouw. Dus op een bepaalde manier. Niet op de manier dat ik vertrouw dat alles voor de wind zal gaan. Of op de manier dat ik altijd mijn plannen zie lukken. O nee, het kan zo anders gaan, dat ik denk: dit kan niet. Dit komt niet goed. Vertrouwen, dwz.: niet zien, niet altijd ervaren en kunnen narekenen, maar vertrouwen. Dat Hij dit doen kan en wil en dus zal.

Deze God, de Almachtige. En dat betekent niet dat Hij de sterkste is, sterker dan ieder ander. Nee, de Almachtige betekent, Hij heeft alle macht, dus ook de macht die bepaalt hoe sterk die ander is. Hij bepaalt de kracht van de tegenstander. Mijn Vader is de almachtige God. Zoals die oude man zei als het onweerde. En je de felle flitsen en enorme slagen hoort. Vanuit ontladingen van 100.000 volt en veelvoud daarvan. En hij zei, dan denk ik: 'zo sterk is mijn Vader'. Die waakt over mijn ziel en zaligheid. Zo machtig is Hij. Hij verdedigt mijn zaligheid! Wat mag je dan gerust zijn. Stil tot God. Toch vertrouwen.

En tegelijk, gemeente, geldt dan ook de andere kant: hoe vreselijk, vreselijk moet het zijn om deze God tegen je te hebben. Niet als Vader, maar als Wreker. De almachtige God, Die iets van Zijn stem laat horen, van Zijn hand laat zien als het onweert, iets nog maar: je zou Hem tegen je hebben als je sterft. Dan kun je je heel wat voelen, en heel wat denken hier en nu, maar als je dan voor deze God staat als je Wreker, dan maak je echt niks klaar.... Dan stelt je verzet of verweert echt niks voor..... Dus Hij heeft alles helemaal in Zijn hand. Hij bepaalt de mate van de tegenkrachten.

Hij kan het en: Hij wil het! Dat wil Hij doen als getrouw Vader. Hij wil dat! Maar soms zie ik daar niks van. Dan lijkt Hij mij te vergeten, niet te horen. De hemel toe te sluiten. Denk aan Psalm 22. Zich als doof te houden, en niet in te grijpen. Of dat strijd kan geven! Denk eens aan Asaf. De stormen en golven kunnen het schip laten slingeren en op en neer laten gaan. Anderen hebben het zo makkelijk en mijn bestraffing is elke morgen. Totdat ik op hun einde lette. Het einde van een leven zonder God. Een leven met alle geluk van de wereld, maar meer niet. Maar ik wordt door U bereid voor Uw heerlijkheid. Totdat de ketting strak getrokken wordt die verankerd is in Christus.. Maar dan brengt Vader mij weer bij Zich. Ik, Die Mijn Zoon gegeven heb, zal Ik je met Hem niet alle dingen schenken? En dan geloof het weer en vertrouw ik het weer. Maar dan brengt Vader mij weer bij Zich. Ik, Die Mijn Zoon

gegeven heb, zal Ik je met Hem niet alle dingen schenken? En dan geloof het weer en vertrouw ik het weer.

Maar God wil mijn Vader zijn. Om Christus wil. En Romeinen 8 zegt: en indien wij kinderen zijn, zijn wij ook erfgenamen. Erfgenamen van de erfenis: alles wat de Vader heeft. Hemel en aarde. Eens vernieuwd. Eens delen in alles wat van Vader is. Aan de glazen zee, kristal gelijk. Zo helder dat ik alles zal zien en begrijpen. En ervan zal zingen. Zingen van Zijn wijsheid en goedheid. Van deze Vader. Amen